

РЕШЕНИЕ

№ 27

гр. В. 28.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – В., II-РИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: С. Ж. С.

Членове: Г. П. Й.
Н. Д. Н.

при участието на секретаря К. Г. И.
като разгледа докладваното от Г. П. Й. Въззивно гражданско дело № 20241300500006 по описа за 2024 година

Производството е по реда на чл. 258 - чл. 273 от ГПК.

Делото е образувано по въззивна жалба вх.№2404/28.07.2023г. /по регистратурата на РС-Б./ на М. Д. Х., ЕГН ***** и Д. Д. Х., ЕГН *****, двамата с адрес: С. чрез адв. Д. С. от АК-В. и заявен съдебен адрес: гр.С. против Решение № 83 от 14.06.2023 г. постановено по гр. д. № 20211310100693 по описа за 2021 година на Районен съд-Б.

С обжалваното решение Районен съд-Б. е приел за установено по предявените от ищеца „Т. С.” ЕАД, ЕИК., седалище и адрес на управление : гр. С., против ответника Д. Д. Х., с адрес: гр. С. ЕГН *****, искове по чл. 422 ГПК, във вр. с чл. 79, ал. 1 ЗЗД, във вр. с чл. 150 и чл. 153 ЗЕ и по чл. 86 ЗЗД, че вземането му спрямо ответника съществува за сумите: **4 111.38 лв.** (четири хиляди сто и единадесет лева и тридесет и осем ст.) - незаплатена топлинна енергия за периода месец май 2018 г. - месец април 2020 г., **470.88 лв.** (четиристотин и седемдесет лева и осемдесет и осем ст.) - мораторна лихва за забава за периода 15.09.2019 г. - 10.06.2021 г., ведно със законните лихви върху главницата от 4 111.38 лв., считано от 22.06.2021 г. - датата на

подаване на заявлението по реда на чл. 410 ГПК до окончателното □
изплащане, както и 34.22 лв. (тридесет и четири лева и двадесет и две ст.) -
незаплатена услуга за дялово разпределение за периода месец май 2018 г. -
месец април 2020 г., както и 6.60 лв. (шест лева и шестдесет ст.) - мораторни
лихви за забава за периода 01.07.2018 г. - 10.06.2021 г., ведно със законните
лихви върху главницата от 34.22 лв., считано от 22.06.2021 г. - датата на
подаване на заявлението по реда на чл. 410 ГПК до окончателното □
изплащане. Със същото решение ответникът е осъден да заплати на ищеца
направените от него разноси по делото – за исковото и заповедното
производства. Решението е постановено при участие на третото лице -
помагач на ищеца - „Б.“ ООД - С.

С разпореждане №235/28.07.2023г. на Районен съд-Б. постановено по
гр.д. №693 по описа за 2021г. на същия съд, съдът е върнал въззивната жалба
в частта подадена от М. Д. Х., ЕГН *****. Разпореждането не е
обжалвано и е влязло в законна сила на 27.09.2023г.

Твърди се във въззивната жалба, че обжалваното решение е нищожно,
недопустимо и неправилно.

Жалбоподателят счита, че обжалваното решение противоречи на
законите на Земята, които са над всички писани закони, без значение от
техният ранг.

Посочва, че първоинстанционният съд не е приложил задължителната
практика на ВАС и основни принципи в правото, като: преценка за
съответствие, съгласно чл. 235 ГПК вр. с чл. 192а от АПК, съответствието на
подзаконовия нормативен акт с материалния закон се преценявал към
момента на постановяване на съдебното решение. Законодателят
регламентирал действието на съдебното решение, с което се обявявала
нищожност или се отменяла законов разпоредба, като незаконосъобразна в
3-ри състава. Районен съд-Белоградчик не бил съобразил т. 42 от Решение от
24.11.2022 г по дело С-289/21 г на Съда на ЕС, както и Решение по адм. дело
13721/17 г на ВАС, шесто отделение и Решение по адм. дело 14350/2019 г на
ВАС, 5 чл. състав, с които били отменени, като незаконосъобразни, чл. 61 до
чл. 71 от Наредба №16 334 за Т..

Твърди, че Районен съд-Б. неправилно кредитирал СТЕ, поради това,
че: изчислената ТЕ за подгряване на топла вода била в противоречие с

калоритмичното уравнение / обективен закон/. Посочва, че методика противоречала още на разпоредба на чл. 155 ал. 2 от ЗА, правото на ЕС чл. 9 и чл. 10 от Д 2012/27/ЕС. Съгласно ТР 2/2014 г на ВКС ОСГТК при противоречие между законова и подзаконова разпоредба съставът е длъжен да изследва това противоречие и да не приложи подзаконовата нормативна разпоредба /чл. 15, ал. 3 от ЗНА/. Вещото лице се било произнесло по правни въпроси, които били от компетентност на съда.

Счита, че неправилно била кредитирана и ССЧЕ, като посочва, че: липсва пазарна цена на ТЕ, която се формирала между потребител и доставчик в граници, които посочва, като: долна - себестойност на стоката и горна - определена от КЕВР, а в случая нямало и писмен договор- 33Д. Съдът бил игнорирал представено писмо от НАП , от което било видно, че посочените в експертизата фактури ги няма в НАП.

Твърди, че в случая липсва облигационно отношение. От фактическа страна спорът се свеждал до наличие на двустранен, потребителски договор от разстояние, за валидността, на който както във вътрешното ни право/ чл. 298 ТЗ, чл. 147а от ЗЗП/, така и от Правото на ЕС/ чл. 6 и чл. 7 от Д 2011/83/ е предвидена писмена форма на договора с изрично преподписване на общите условия. Излага, че чл. 153, ал. 1 вр с чл. 150 , ал. 2 ЗЕ, въведени с промяна на ЗЕ - 07.07.2012 г и в периода на задължително транспониране на Д 2011/83/ЕС, противоречат на чл. 6 и чл. 7 от същата.

Излага, че решението било неправилно и по отношение на топлинна енергия отдадена от вътрешната отоплителна инсталация/ ВОИ/, наречена още „Сградна инсталация" , защото в сградата имало две независими една от друга инсталации: за отопление и за гореща вода. Методиката ,уредена в Наредба 16 334/07 г. противоречала на законови разпоредби от по- висок ранг: Закона за енергетиката - чл. 155, ал. 2, Закона за енергийната ефективност - чл. 38, ал. 1 и ал. 4, Закон за защита на потребителите - чл. 147а, Директива 2012/27 - чл. 9, § 3, б. „б“,чл. 10 и Директива 2011/83 - чл. 6 и чл. 7. Излага съображения, че формулата/ 6.1.1./, по която се изчислявала топлината енергия/ТЕ/ отдадена от сградната инсталация/ СИ/ била неотнормирана към вертикалната двутръбна система.

Посочва, че и технологичните загуби, уредена в ЗЕ пар. 1, т. 64 от ПЗР, следвало да са за сметка на доставчика.

Счита, че не следвало да се прилагат следните съдебни решения: Решение 2/25.05.2017 г. по т.д. 2/2016 г на ВКС, ОСГК, поради постановяването му от некомпетентен състав и при липса на компетентност, водещи до нищожност на същото. По отношение Решение №5 от 22.04.2010 г по к. д 15.2009 г на КС посочва, че е постановено преди Директива 2011/83/ЕС - която била с императивен характер.

Посочва, че промени в ЗЕ, обнародвани в ДВ ,бр94/2017 г били прогласени за нищожни с Решение 11603/31.07.2019 г по адм. дело 13721/17 г на ВАС, с изключение на 6.1.1 тъй като имало образувано отделно дело 1372/16 г на ВАС, но по аналогия и тази формула следва да бъде прогласена за нищожна при същата хипотеза.

Излага, че за ТЕ за БГВ следва да е отчетена по изправен водомер и реално ползвана, като се ползва калоритмичното уравнение.

Посочва, че цената за топлинна енергия не е определена чрез писмен договор, а в тези случаи в ЗЗД било посочено, че е „обичайната“. В тази насока прави съждения коя е обичайната цена посочвайки алтернативни способи - ползване на ел. бойлер, определената в страните от ЕС и чрез технологичния процес. Правейки самостоятелни изчисления посочва, че обща сума главница и лихва към 10.06.2021 г. за отоплителен сезон м.05.2018г.-м.04.2019 г е 154.49. лв. + 30.26 лв = 184.75 лв., като за следващия отоплителен сезон не можело да се определи реално потребление, поради липса на данни.

Посочва, че от потребителя не се дължат суми за технологични загуби, а в случая нямало и договор между страните, като загубите следвало да се понесат от доставчика.

Излага, че след като няма писмен договор ,няма и цена. Посочва, че до 2018 г няма пазарен механизъм за определяне пазарна цена на ТЕ.

Излага, че представените от ищеца съобщенията към фактури не са частен документ, поради липса на издател: име и подпис. В тази връзка посочва, че изготвените по тях СТЕ и ССЧЕ са производни и не доказват доставено количество ТЕ.

Изразява несъгласие и с начина на определяне на технологичните разходи в абонатната станция /АБС/, съгласно изготвената СТЕ.

Посочва, че услугата дялово разпределение, при хипотезата, че доставчик е „Т. С.”ЕАД, то би следвало да заплаща на ФДР /фирма за дялово разпределение/ извършената услуга. Както било записано в самият им договор, а не да се договарят трето лице потребител да заплаща цената на дяловото разпределение и чрез анекс да увеличават стойността на тази услуга. В случая разпоредбите в ОУ на „Т. С. „ЕАД/ чл. 22, ал. 2 и чл. 36/ били неравноправни клаузи, поради едностранно прехвърляне на свое законово задължение върху крайният потребител, като след това със заинтересована страна/ ФДР/ чрез анекс увеличават размера на това задължение.

Излага, че единствения уред за търговско измерване в АС е топломерът, който съгласно Закона за измерванията/ ЗИ/ и Наредба за средствата за измерване подлежи на метрологичен контрол на всеки 2 г. За процесния период - м. 05.2018 г до м. 04. 2020 г. от СТЕ било видно, че топломерът е проверен през м.07.2017 г и последваща проверка м.03.2021 г., а не както е нормативно определено м. 07.2019 г. Нямало и данни дали е поставен същият топломер или друг. Прави извод, че след като няма годен уред за търговско измерване след м.07.2019 г. нямало и какво да се разпределя.

Посочва, че изводът на първоинстанционият съд за възникнало по силата на закона облигационното отношение с ищеца бил неправилен. Вместо приложената разпоредбата на параграф 1, т. 42 от ДР на ЗЕ, съдът е следвал да приложи разпоредбата на параграф 13. т.1 от ДР на ЗЗП.

Изразява несъгласие и с извода на Районен съд-Б., че по силата на чл. 150, ал. 3 от ЗЕ не било необходимо общите условия да бъдат приети от потребителя. Нормата противоречала на чл. 32 и чл.19 от Конституцията на Р Б. и на над 15 бр.Директиви на ЕС. Нормите на чл. 410 ГПК и чл. 150, ал. 3 от ЗЕ били лобистки и се преследвала комерсиална цел. Не следвало да се прилага и чл. 153 от ЗЕ, тъй като също противоречал на разпоредби на Конституцията на Р. Б. - чл. 17, ал. 3 от; чл. 3 от Директива 93/13/чл. 7 от Директива 2011/83/ЕС/ както и основен принцип в частното право относно договарянето на равноправни субекти- отразен в чл. 8 от ЗЗД .

Посочва, че общото събрание на етажната собственост не е страна по договора, има компетентност само по поддържане на сградата, вкл. и общите части за да функционират съгласно предназначението им. Всички договори с ФДР били прекратени по сила на разпоредбата на пар. 5 от Наредба 16 334/07

г.

Прави се възражение, че първоинстанционният съд не бил взел предвид, че нормативната уредба ,регламентираща топлоподаването ЗЕ, Наредба 16-334/06.04.2007 г. на МИЕ е в противоречие на Конституцията на РБ чл. 17 и чл. 19; 33К чл. 21 Директива ЕС/32/2006. ЕКЗПЧОС , както и законите на физиката, като най- общо били нарушени 350 законови разпоредби.

Излага, че сумите не трябвало да са само изискуеми, както приел Районен съд-Б. а и ликвидни, за да са дължими. Ликвидност и индивидуализация били налице едва след главния отчет. Вещото лице не било изследвало счетоводната оперативна програма ,ползвана от „Т. С. ЕАД, чрез която се отразява извършваната стопанска дейност.

Прави се възражение за недължимост на юрисконсулското възнаграждение по чл. 78,т. 8 от ГПК, като посочва, че е налице дискриминация в полза на търговски дружества с юрисконсулти спрямо тези, който се представляват от управителите си, които са с юридическо образование. Недължими били и депозитите за СТЕ и ССЧЕ в исковото производство.В отговора по 131 от ГПК посочил основанията за недопустимост на така формулираните въпроси към вещите лица. Налице било заобикаляне на закона - чл. 127, ал. 2 ГПК.

Отправя искане за преюдициално запитване до Съда в Л. по поставени въпроси.

Иска се от съда да обезсили обжалваното решение, като недопустимо, а в условие на евентуалност да отмени обжалваното решение и отхвърли предявените иски. Прави искане за присъждане на разноски, включително и адвокатски хонорар за първа инстанция, като за настоящата инстанция да бъде определено адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 1 т.2 и т.3 от ЗА. Не ангажира нови доказателства и не прави доказателствени искания.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК, от въззиваемата страна/ищеца/ „Т. С.” ЕАД, ЕИК. е постъпил отговор на въззивната жалба, с който се оспорва изцяло въззивната жалба и се навежда довод в насока законосъобразност и обоснованост на първоинстанционното решение. Иска се от съда да потвърди решението на РС-В. Не представя доказателства и не прави доказателствени искания.

От третото лице помагач на страната на ищеца – „Б.“ ООД, ЕИК. не е

постъпил отговор на въззивната жалба и в производството не взема становище по жалбата. Не претендира разноси.

С протоколно определение от о.с.з. на 14.02.2024 г. по настоящото дело ВОС е оставил без уважение исканията на жалбоподателя за образуване на конституционни дела по повдигнатите от същия въпроси и за отправяне на преюдициално запитване до съда на ЕС, като неоснователни.

Видинският окръжен съд, след като взе предвид събраните по делото доказателства и доводите на страните, прие за установено от фактическа страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна и е в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, явява се процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество.

Пред първата инстанция са предявени обективно съединени установителни искове за парични притезания от „Т. С.” ЕАД против К. Д. Х. от гр. С.- длъжник по заповедното производство с правно основание - чл. 422 ГПК, във вр. с чл. 79, ал. 1 ЗЗД, във вр. с чл. 150 и чл. 153 Закона за енергетиката и по чл. 86 ЗЗД, за които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по ч. гр.д. № 446/ 2021 г. на Районен съд-Б.

На мястото на ответницата К. Д. Х., починала на 11.01.2022г., в хода на процеса с разпореждане №121/21.04.2022г. по гр.д.№693/2021г. на РС-Б. съдът е конституирал наследниците на починалата, а именно Д. Д. Х.-съпруг и М. Д. Х.-син. Поради извършеният отказ от наследство на починалата ответница от наследника □ М. Д. Х., вписан в особената книга при СРС под №1337/07.07.2022г., РС-Б. с определение №208/03.08.2022г. е прекратил производството по гр.д.№693/2021г. на БРС по предявения от „Т. С.” ЕАД против ответника М. Д. Х.. Определението не е обжалвано и е влязло в законна сила на 08.10.2022г.

В срока по чл.131 от ГПК от ответника Д. Д. Х., чрез адв.Д. С., е постъпил отговор на исковата молба с който е оспорил исковите претенции като неоснователни, като е оспорил всички факти и обстоятелства, въз основа на които ищецът основава исковата си претенция. Направил е правоизключващо възражение за липса на договор, респективно не е възникнало валидно облигационното правоотношение. Твърди ,че не са представени и доказателства, от които да е видно, че ответникът е приел

Общите Условия ,предложени от ищеца. Възражението за недължимост на претендираните суми обосновава с липсата на договор между страните, което прави доставките на топлинна енергия „непоръчани“, съответно сумите недължими. Ищецът не бил представил първични счетоводни документи, доказващи наличие на задължение. Наведени са възражения за противоречие на чл. 153 ЗЕ и на Наредба 16 334/ 07 с чл. 17 от Конституцията на Р.Б., поради което посочените норми не следвало да се прилагат. Оспорил е методиката за изчисляване на дяловото разпределение и определяне на лицата, които следва да понесат загубите на сградната инсталация. Твърди ,че ищецът не разполага с оборудване в абонатна станция, чрез която да докаже, че продава енергия според потребностите на купувача. Измервателният уред не е поставен на изискуемото по закон място, липсва отделен топломер на енергията за топла вода. Не е представен протокол за извършена метрологична проверка на топломера, както и протоколи за ежемесечните отчитания с подпис на представител на етажната собственост. Оспорва се и дължимостта на лихвите за забава.

От приложеното ч.гр.д. № 446/ 2021 г. на Районен съд-Б. се установява, че в полза на въззиваемото дружество /ищеца/ е издадена заповед № 229/22.07.2021 г. за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК срещу К. Д. Х. – първоначалния ответник и праводателя на въззивника, за сумата: 4111.38 лева – главница – доставена , но незаплатена топлинна енергия за периода: м.05.2018г. до м.04.2020 за топлоснабден имот на адрес: гр.С. инсталация *****/аб.№2487, 470.88лева – лихви за периода от 15.09.2019 г. до 10.06.2021 г., 34.22 лева – главница неплатени суми за дялово разпределение за периода м.05.2018 г. до м.04.2020 и 6.60 лева – лихва за периода 01.07.2018 г. – 10.06.2021 г., ведно със законната лихва върху всяка една от главниците, считано от 22.06.2021 г.- датата на подаване на заявлението до окончателното изплащане на всяка една от тях, както и направените по делото разноски в размер на 92.46 лева-държавна такса, 100 лева юрисконсултско възнаграждение-на основание чл.78, ал.8 от ГПК във вр. с чл.26 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Заповедта за изпълнение е връчена на длъжника К. Д. Х. на 15.10.2021г., ГПК, като от същата е постъпило възражение по чл.414 ГПК. Районен съд-Б. с определение от 11.11.2021г. е указал на заявителя/ищеца/ да предяви установителен иск за вземането си в едномесечен срок съгласно

чл.422 ГПК. Вследствие на изпълнените указания е образувано настоящото производство.

По делото пред настоящата инстанция между страните не е спорно, че: въззивникът/ответникът/ Д. Д. Х. е единствен собственик на топлоснабдения недвижим имот - апартамент в режим на етажна собственост с административен адрес: гр.С., придобит по наследство след смъртта на първоначалната ответница К. Д. И., настъпила в хода на процеса на 11.01.2022 г. и извършеният отказ от наследството на починалата от другия наследник по закон М. Д. Х. - син, вписан в особената книга при СРС под №1337/07.07.2022 г. Собствеността върху посочения недвижим имот се установява от приложения по делото Нотариален акт за дарение на недвижим имот № 139, том XXIV, дело № 4281 от 08.11.1982 г. на Нотариус Е. Б. - Нотариус при СРС, по силата на който първоначалната ответница по делото К. Д. И.е придобила правото на собственост върху топлоснабдения имот. С последващ Нотариален акт за учредяване на договорна ипотека № 8, том II, дело № 168 от 20.06.2008 г. на И. С.- помощник - нотариус по заместване на Нотариус М. Ш., рег. номер в Нотариалната Камара 042, с район на действие СРС, върху същия топлоснабден имот от страна на първоначалната ответница по делото К. Д. Х., в качеството си на ипотекарен длъжник и собственик на имота, е учредила договорна ипотека върху имота в полза на „А. Б. Б. АД. Не е спорно, че въззиваемото дружество е доставило, а ответникът е консумирал топлинна енергия /ТЕ/ в посочения по-горе топлоснабден имот.

Видно от протокол от 02.08.2002 г., общото събрание на етажната собственост, в сградата на адреса ,на който се намира процесния имот, е взело решение дяловото разпределение на топлинната енергия, доставена от въззивемия/ищеца/ да бъде извършвано от конституираното по делото третото лице - помагач ФДР - „Б.“ ООД - гр. С. Видно от приложения към протокола списък на собствениците на имот в сградата на ул..... в който под номер 11 е вписана К. Д. Х. - собственик на топлоснабдения имот - праводател на ответника. Тези доказателства не са оспорени от въззивника/ответника/ с отговора на исковата молба.

От представения и неоспорен по делото Договор № 1592 от 12.08.2002 г., сключен между третото лице - помагач „Б. Б. ООД и собствениците в

сградата, в която се намира топлоснабдения имот, собствен на К. Д. Х. - наследодател на въззивника/ответника/ се установява, че по силата на договора от собствениците на сградата на ул. .. е възложено на изпълнителя „Б.“ ООД - гр. С.- третото лице - помагач на ищеца да извърши услугата „топлинно счетоводство“ чрез системата за индивидуално отчитане и разпределение на топлинна енергия.

По делото е представен Договор №Д-О-60/28.05.2018 г. ,сключен между ищеца “Т. С.“ЕАД - възложител и третото лице помагач „Б.“ООД-изпълнител, по силата на който ищецът е възложил на дружеството изпълнител да извършва услугата дялово разпределение на топлинната енергия между клиентите в сгради етажна собственост /СЕС/ или сгради с повече от един клиент в гр.С.при спазване на изискванията на ОУ за извършване на услугата дялово разпределение на топлинна енергия, одобрени от ДКЕВР с Решение№ОУ-024/10.08.2007г. Договорът обхваща процесния период ,заявен с ИМ – м.05.2018г. до м.04.2020г.

При тези доказателства Окръжен съд-В. приема за доказано обстоятелството, че индивидуалното измерване на потреблението на топлинна енергия и вътрешно разпределение на разходите за отопление и топла вода, в случая, е възложено на третото лице - помагач „Б. ООД, което е в изпълнение на разпоредбата на чл. 142 ЗЕ.

По делото са представени Общи условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от “Т. С.“ЕАД на клиенти в гр.С. /ОУ/, като същите са публикувани на 11.07.2016 г. във вестник „Монитор“. Съгласно чл.30 от ОУ продавачът/“Т. С.“ЕАД/ издава съобщение за фактурираните суми на клиентите с описаната информация, включително и срока за плащане. В чл.33 от ОУ пък е посочен срокът за плащане, като клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят, като при неизпълнение продавачът начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва.

От приетата по първоинстанционното дело съдебно - техническа експертиза /СТЕ/, която съдът кредитира като компетентно изготвена и обоснована, се установява следното: вещото лице А. Г. е изготвил заключението въз основа на доказателственият материал по делото и направени справки в „Т. С.” ЕАД, Топлофикационен район (ТР) „София” и

фирма за дялово разпределение (ФДР) „Бруната“ООД /с предишно наименование „Бруната България“ ООД/.

За процесния период вещото лице не е констатирало допуснати нарушения или нередности от страна ищеца „Т. С. ЕАД и/или ФДР- „Б.“ ООД. Към заключението е приложена справка - таблица с месечните отчети по общия електромер на сградата в режим на етажна собственост /СЕС/с административен адрес: гр.С. в която е и имотът на ответника. От заключението се установява, че дължимите суми за доставена в имота на въззивника/ответника/ топлинна енергия са начислени в съответствие с действащата нормативна уредба в областта на енергетиката, спазени са изискванията на действащите технически правила, норми и методики. Определено е потреблението на топлоенергията в количествено изражение. Съгласно заключението при начисляване на сумите от страна на фирмата за дялово разпределение /ФДР/, са спазени изискванията на ЗЕ, Закона за измерванията и наредбите за топлоснабдяване. Стриктно са изчислени сумите за потребена топлоенергия и дялово разпределение. Монтираният общ електромер, посредством който е извършено измерването на топлинната енергия, е преминал през всички метрологични проверки по Закона за измерванията. Вещото лице е посочило, че лицензирана фирма „Г.“ ЕООД е издала протокол и Свидетелство за периодичната метрологична проверка на общия топломер в АС, тип „Multical 66C“ на фирмата „KAMSTRUP“, №4024113, през м.07.2017 г. Лаборатория „Артест - Б“ е издала Свидетелство за метрологична проверка на топломера през м.03.2021 г. с необходимия обхват и клас на точност. Заключениета са, че монтираният измервателен уред в АС на СЕС е годен и съответства на одобрения тип. С него са извършвани всички измервания на топлинна енергия през процесния период. Проверките на топломера са проведени от оправомощени лица при спазване на изискванията на Закона за измерванията.

От въззивника/ответника/ не са ангажирани доказателства, опровергаващи констатациите и заключението на СТЕ.

От приетата по първоинстанционното дело съдебно - счетоводна експертиза /ССЧЕ/, която съдът кредитира като компетентно изготвена и обоснована, се установява размера на претендираните от ищцовото дружество суми. Видно от експертизата, вещото лице е дало заключение след пълен и

задълбочен анализ на доказателствата по делото и справки в счетоводствата на ищеца и ФДР.

Видно от експертизата, за процесния период /м.05.2018г. до м.04.2020г./ ищецът „Т. С.” ЕАД по партидата с абонатен № 2487 с адрес: гр. С. и титуляр на партидата К. Д. М. /наследодател на въззивника Д. Х./, по прогнозни стойности са издадени ежемесечно съобщения към фактури, които са подробно описани в табличен вид от вещото лице. Посочило е, че отоплителния сезон е от 05 месец до 04 месец на следващата година и след приключване на отоплителния сезон, ФДР отчита консумираната ТЕ по реални данни . Към 07 месец се изготвя на база на реалните данни предоставени от ФДР, обща фактура за целия отоплителен сезон, като всички издадени преди това съобщения за фактури по прогнозни данни се сторнират с кредитни известия и остава като документ само издадената обща фактура към 31.07. и в самата фактура е определен падеж на плащане, след който падеж платецът изпада в забава.

За периода от м.05.2018 г. до м.04.2019 г. задълженията за ТЕ по прогнозни данни са на обща стойност 1620.65 лв., съгласно издадените съобщения по фактури. След приключване на отоплителния сезон и изготвяне на изравнителната сметка за периода от м.05.2018 г. до м.04.2019 г., са издадени кредитни известия по месеци на обща стойност -1620,65 лв., с които се зануляват сумите по съобщенията към фактурите. За същия период по данни от ФДР, ищецът издава една Обща фактура № 0106338413/31.07.2019 г. за реалното потребление на ТЕ. Стойността по Общата фактура представлява сбора от сумите по прогнозни данни плюс сумата на изравнителната сметка за периода от м.05.2018 г. до м.04.2019 г. и е формирана по следния начин:

1620.65 лева - суми по прогнозни данни за месеците от м.05.2018 г. до м.04.2019 г., 397,60 лева - сума за доплащане по изравнителна сметка от ФДР за периода от м.05.2018 г. до м.04.2019 г., 2018.25 лв. - стойност на обща фактура от 31.07.2019 г. , 74,50 лв - ДКИ след издаване на общата фактура – изравнение, 1943.75 лв. - остатък за плащане по обща Фактура.

За периода от м.05.2019 г. до м.04.2020 г. задълженията за ТЕ по прогнозни данни са на обща стойност 1805.74 лв. съгласно издадените съобщения по фактури. След приключване на отоплителния сезон и изготвяне на изравнителната сметка за периода от м.05.2019 г. до м.04.2020 г., са

издадени кредитни известия по месеци на обща стойност -1805.74 лева, с които се зануляват сумите по съобщенията към фактурите. За същия период по данни от ФДР, ищецът издава една Обща фактура № 1006703503/31.08.2020 г. за реалното потребление на ТЕ.

Стойността по Общата фактура представлява сбора от сумите по прогнозни данни плюс сумата на изравнителната сметка за периода от м.05.2019 г. до м.04.2020 г., и е формирана по следния начин:

-1805.74 лева - суми по прогнозни данни за месеците от м.05.2019 г. до м.04.2020 г.

-462.74 лева - сума за доплащане от изравнителна сметка от ФДР за периода от м.05.2019 г. до м.04.2020 г.

-2268.48 лева - стойност на общата фактура за периода от м.05.2019 г. до 04.2020 г.

- 100,85 лв прихваната сума за периода 07.2019 г до 02.2020 г от намаление на цената на газа

-2167.63 лв - остатък за плащане по обща Фактура.

Видно от заключението, през процесния период в счетоводството на ищеца няма данни за извършени от ответника плащания за сума за топлинна енергия.

Останали са непогасени задължения в размер на **1943,75 лв.** по Обща фактура № 0106338413/31.07.2019 г. за реалното потребление на ТЕ за периода 05.2018 г. до 04.2019 г. и непогасени задължения в размер на **2167.63 лв.** по обща фактура № 1006703503/31.08.2020 г. за реалното потребление на ТЕ за периода 05.2019 г. до 04.2020 г.

Общо непогасени суми за ТЕ са в размер на 4 111,38 лв. за периода 05.2018 г до 04.2020 г., като в таблица №4 вещото лице е посочило подробно дължимите суми по пера- за отопление, за БГВ.

От заключението се установява, че за процесния период са отчетени настъпилите корекции в цената на газа, както и са направени изравнявания в сумите предвид данъчните кредитни известия.

Размерът на дължимите суми за ДР за период 05.2018 г до 04.2020 г. е 34,22 лв. – главница, като подробно са описани помесечно в таблица №5 от експертизата, като начислена от експертизата мораторна лихва за забава на

плащането, считано от 01.07.2018 г до 10.06.2021 г е в размер на 6,88 лв.

Съгласно заключението, лихвата за забава върху неплатената главница от 4111,38 лв. за ТЕ за периода от 15.09.2019 г до 10.06.2021 г , е общо в размер на **486,16 лв.**, изчислена от експертизата и посочена в Таблица № 4.

Вещото лице е констатирало, че съгласно счетоводни данни са начислени 470.88 лв. лихви за забава за ТЕ за периода 05.2018 г - 04.2020 г. върху главница 4111,38лв .

Районен съд-Б. е уважил предявените иски, като е приел, че по делото е проведено пълно и главно доказване от страна на ищеца на наличието на валидно облигационно правоотношение между страните, като по отношение доставката на топлинна енергия и размера на исковите е кредитирал заключенията на приетите СТЕ и ССЧЕ и не е уважил възраженията на ответника. По отношение на иска за лихва за забава е приел наличие на забава за целия период, като присъдил заявения с исковата молба по-нисък размер в сравнение със заключението на ССЧЕ.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Видинският окръжен съд намира следното от правна страна:

Съгласно чл. 269 ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението и по допустимостта му в обжалваната част, а по всички останали въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.

Въззивният съд не може да се произнася по основания за неправилност на въззивното решение, извън посочените във въззивната жалба, освен в случаите, когато прилага материалния закон, определяйки сам точната правната квалификация на предявените иски и на насрещните права и възраженията на страните. Вън от това той проверява само посочените в жалбата правни изводи, законосъобразността на посочените в жалбата процесуални действия и обосноваването на посочените в жалбата фактически констатации на първоинстанционния съд. В този смисъл е и установената задължителна съдебна практика, обективизирана в решения на Върховния касационен съд, постановени по реда на чл. 290 ГПК: решение № 57 от 12.03.2012 г. по гр. д. 212/2011 г. IV г. о.; решение № 230 от 10.11.2011 г. по гр. д. № 307/2011 г. II г. о., решение № 385 от 18.04.2012 г. по гр. д. № 1538/2010 г.

Съгласно задължителните указания и разясненията относно правомощията на въззивната инстанция предвид разпоредбата на чл. 269 от ГПК, дадени с т. 1 и мотивите към нея от тълкувателно решение № 1/09.12.2013 г. на ОСГТК, въззивният съд се произнася служебно само по въпросите относно валидността и процесуалната допустимост на първоинстанционното решение, а при проверката относно правилността на същото - само за приложението на императивни материално правни норми и когато следи служебно за интереса на някоя от страните по делото или за интереса на родените от брака ненавършили пълнолетие деца при произнасяне на мерките относно упражняването на родителските права, личните отношения, издръжката на децата и ползването на семейното жилище; като по останалите въпроси въззивният съд е ограничен от релевираните във въззивната жалба основания и в рамките на заявеното с нея искане за произнасяне от въззивния съд.

Депозираната срещу обжалваното решение въззивна жалба е подадена в преклузивния срок, от надлежна страна и при наличие на правен интерес, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, въззивната жалба се явява неоснователна, поради следните съображения:

Съдът намира за неоснователен довода на въззивника /конституиран от Районен съд-Б. на основание чл. 227 ГПК на мястото на починалия в течение на процеса длъжник К. Х./, че първоинстанционното решение е нищожно. Обжалваното решение, предмет на настоящата проверка, е валидно и допустимо – постановено е от компетентен съд, съобразно правилата на родовата и местната подсъдност, от надлежен състав и в рамките на правораздавателната власт на съда, изготвено е в писмена форма и е подписано.

Според съобразителната част на Тълкувателно решение № 1/10.02.2012г. по тълк. д. № 1/2011 г. на ОСГТК на ВКС, нищожно е съдебно решение, което е постановено от ненадлежен орган или от ненадлежен състав, извън правораздавателната власт на съда, не в писмена форма, абсолютно неразбираемо или неподписаното решение. Посочените хипотези касаят начина на формиране и изразяване на волеизявлението на съда. Извън тези случаи порочното съдебно решение може да бъде единствено недопустимо или неправилно, но не и нищожно.

По същество въззивният съд намира, че решението на РС-Б., е правилно.

Съобразно чл. 272 ГПК, когато въззивният съд потвърди първоинстанционното решение, мотивира своето решение, като може да препрати и към мотивите на първоинстанционния съд. В случая, при обсъждане само на оплакванията по въззивната жалба с оглед чл. 269 ГПК, настоящият съдебен състав намира, че крайните изводи на двете инстанции съвпадат. Съдът възприема фактическите и правни констатации в обжалваното решение, срещу които се възразява в жалбата. Решението следва да се потвърди и по съображения, основани на препращане към мотивите на първоинстанционния съд.

В отговор на оплакванията по жалбата, въззивният съд приема следното:

Предявени са за разглеждане по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК обективно кумулативно съединени положителни установителни искове с правно основание по чл. 79, ал. 1 ЗЗД, във вр. с чл. 150 и чл. 153 ЗЕ и по чл. 86 ЗЗД.

Съгласно чл. 150. (1) (Изм. - ДВ, бр. 54 от 2012 г., в сила от 17.07.2012 г.) продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на клиенти на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от комисията.

В чл. 153, ал.1 от ЗЕ е посочено, че всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по чл. 140, ал. 1, т. 2 ЗЕ на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в съответната наредба по чл. 36, ал. 3 ЗЕ.

Основателността на исковата претенция по чл. 79, ал. 1, предл. 1 от ЗЗД, вр. чл. 150 от ЗЕ и чл. 153 ЗЕ е обусловена от наличието на следните предпоставки (юридически факти), а именно: валидно облигационно правоотношение по договор за доставка на топлинна енергия за битови нужди, по силата на което ищецът е предоставил на ответника на адреса на процесния имот и заявения период услуги, чиято цена възлиза на

претендираната сума, а за ответника е възникнало задължението за заплащането им. Установяването на тези обстоятелства е в тежест на ищеца. В тежест на ответника (при доказване на предпоставките за основателност на иска) е да установи по делото погасяване на задълженията си към ищеца.

Настоящият състав намира за доказано по делото, че за процесния период въззвиваемото дружество/ищец/ „Т. С.“ ЕАД и първоначалният ответник К. Х. са били във валидна облигационна връзка, по която ищецът е доставял на ответника топлинна енергия. По делото от въззивника не се твърди сградата –етажна собственост, където е собственият му имот, през процесния период да не е била присъединена към абонатната станция на ищеца. Облигационната връзка – договор за продажба на топлинна енергия се създава по силата на закона със страни – топлопреносното дружество – ищеца и собственика на топлоснабдения имот- ответника, в случая първоначалния ответник К. Х. - наследодателя на въззивника. Съгласно разпоредбата на чл. 150, ал. 2 от ЗЕ, продажбата на топлинна енергия се извършва по правилата на одобрени от Комисията за енергийно и водно регулиране /ДКЕВР/ Общи условия, публикувани в един централен и местен всекидневник, като не е необходимо писменото им приемане от потребителите.

Видно от приложените ОУ тези изисквания са изпълнени, а и не се твърди обратното от жалбоподателя. Тази разпоредба е специална по отношение на разпоредбата на чл. 16, ал. 1 от ЗЗД, според която договор при общи условия обвързва приемащия ги само ако ги е подписал, поради което възражението на въззивника/ответника/ за липса на облигационна връзка, поради липса на писмен договор и неподписването на общите условия на въззвиваемия /ищеца/ е неоснователно. От общоизвестните ОУ/2016 г., приложими за процесния период, е видно, ищецът е обявил надлежно ОУ за доставка на топлинна енергия. Съгласно разпоредбата на чл. 150, ал. 3 от ЗЕ, несъгласните с публикуваните общи условия потребители на топлинна енергия, могат да възразят по съответния ред в 30-дневен срок след публикуване на ОУ, за каквото възражение от ответника по делото няма данни.

Предвид изложеното договорът за продажба на ТЕ се счита за сключен с конклюдентни действия, като няма доказателства праводателя на ответника да е направил предложения за промени в общите условия, поради което и

същите го обвързват. Това е изрично предвидено от закона изключение от общия режим за сключване на сделки при общи условия – /чл. 16 от ЗЗД/. Правното действие на сключения договор за продажба попада под приложното поле на ЗЗД, тъй като учреденото от него договорно правоотношение възниква между търговец и физическо лице и за тях следва да се прилагат нормативните правила, уредени в ЗЗД – арг. чл. 318, ал. 2 ТЗ. Този договор не е търговска сделка, тъй като негов предмет представлява вещ за лично потребление (топлинна енергия – арг. чл. 110, ал. 2 ЗС) и купувачът е физическо лице.

Наред с това следва да се има предвид, че съгласно чл. 249, ал. 3 от Договора за създаване на европейска общност, директивата няма пряко действие, тя има обвързващо действие по отношение на резултата, който трябва да бъде постигнат във всяка държава -членка, до която е адресиран, но отделните страни сами избират формите и средствата, чрез които да постигнат този резултат. За разлика от тях регламентът има пряко действие. Той трябва да се прилага в своята цялост във всички страни от Европейския съюз. Разпоредбите на Директива 93/13 ЕИО на Съвета от 5 април 1993 г. относно неравноправните клаузи в потребителските договори, която също няма пряко действие, са въведени в националното право със Закона за защита на потребителите и по - точно с чл. 143 и сл. от него. Тези норми обаче са приложими по отношение на такива клаузи ,от съдържанието на сключен между потребител и търговец договор, които са определени по общо съгласие на страните по него, а не и в случаите, в които правата или задълженията на съдоговорителите са нормативно установени, както е в процесната хипотеза със ЗЕ и в Наредба № 16-334 от 06.04.2007 г. за топлоснабдяването. Затова и съдът не следва да обсъжда доводите, свързани с неравноправността на клаузите, въз основа на които въззивника/ответника/ дължи цената на потребената топлинна енергия, установени със законови и подзаконови разпоредби, а не с уговорки, предвидени по общата воля на страните в съдържанието на сключената между тях сделка. Дори и при приемане на противен извод от горния, е необходимо да се отбележи, че не се касае за клаузи, върху които потребителят не може да влияе – чл. 146, ал. 2 ЗЗП, с идентично съдържание като чл. 3, т. 2 от Директива 93/13/ЕИО на Съвета относно неравноправните клаузи на потребителските договори). Това е така, защото съгласно чл. 150, ал. 3 ЗЕ потребителите, които не са съгласни с ОУ

имат право да внесат в съответното топлопреносно предприятие заявление, в което да предложат специални условия, като предложените от потребителите и приети от топлопреносните предприятия специални условия се отразяват в писмени допълнителни споразумения. В случая с оглед гореизложеното, Общите условия на ищцовото дружество са влезли в сила, доколкото са били публикувани, като по делото не са релевирани нито твърдения, нито има данни ответникът да е упражнил правото си на възражение срещу Общите условия в срока по чл. 150, ал. 3 ЗЕ.

Неоснователни са и възраженията за нарушение на европейското законодателство - Директива 2011/83/ЕС на Европейския парламент, респ. за нарушение на ЗЗП. Разпоредбата на чл. 62, ал. 2 ЗЗП, забраняваща доставката на централно отопление без искане на потребителя, е приета с цел транспониране в националното законодателство на разпоредбите на Директива 2011/83/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 25 октомври 2011 г. относно правата на потребителите, за изменение на Директива 93/13/ЕИО на Съвета и Директива 1999/44/ЕО на Европейския парламент и на Съвета и за отмяна на Директива 85/577/ЕИО на Съвета и Директива 97/7/ЕО на Европейския парламент и на Съвета. В тази връзка вече е постановено ТР № 2/25.05.2017 г. по т. д. № 2/2016 г. на ВКС, ОСГТК, съгласно което разпоредбите на ЗЕ не противоречат на чл. 62 вр. § 1 от ДР на ЗЗП.

Що се касае до застъпеното от въззивника становище за абсолютност на вещното право на собственост, настоящата инстанция приема следното: независимо от вида на субективното право, следва да се има предвид, че същото може да се упражнява само и единствено доколкото не засяга други законоустановени права. Наред с това абсолютността на вещното право на собственост не е равнозначна на липса на ограничения ,вкл. и условия, на които е подчинено и с което следва да бъде съобразявано от притежателите му.

Настоящата инстанция намира за неправилно тълкуването, че неприкосновеното право на собственост/ползване се нарушава, вменявайки задължения по облигационни връзки, въз основа на които се доставят нежелани услуги, т. е. непоискани доставки. Поради характера на етажната собственост, където отделните обекти са собственост на различни субекти и наличие на общи части, същата следва да бъде управлявана, като единствения

възможен начин е това да стане по съгласие на мнозинството. И при условие, че мнозинството е приело както отделните собственици да са потребители на топлинна енергия /защото именно общото събрание в етажната собственост може да реши същата да не бъде топлоснабдена – чл. 153, ал. 2 от ЗЕ/, така и да сключат договор за извършване на услугата топлинно счетоводство с определено лице, то всеки от собствениците/ ползвателите на отделните обекти /дори и несъгласен/ е обвързан. Решението на Общото събрание на ЕС в горния смисъл не е било атакувано по предвидения в ЗУЕС ред; срокът за това е преклузивен, а редът за съдебен контрол е друг и този въпрос не подлежи на обсъждане в настоящето производство.

Друг въпрос, който следва да бъде разгледан в настоящото производство, касае отмяната на Методиката за разпределение на топлинна енергия от ВАС на РБ. Действително, налице е решение №8294 от 26.06.2020 г. на ВАС по адм. д. № 14350/2019 г., 5 - членен с-в, с което са отменени като незаконосъобразни разпоредбите, регламентиращи формулата, приета в т.6.1.1 от Методиката за дялово разпределение на топлинната енергия в сгради етажна собственост в редакцията ѝ, приета с Наредбата за изменение и допълнение на Наредба за топлоснабдяването № 16- 334 от 06.04.2007 г., обн. ДВ бр. 94 от 2013 г., представляваща Приложение към чл. 61, ал. 1 от Наредбата /обн. ДВ, бр. 34/24.04.2007 г., изм. и доп. ДВ бр. 42/09.06.2015 г. /. Петчленният състав на ВАС на РБ е изразил становище, че Методиката е приета в резултат на допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, не е ясна по отношение на част от параметрите в нея и не се постига законовата цел, заложена в чл.155, ал. 2 от ЗЕ, според който на потребителите се фактурира консумираната топлинна енергия въз основа на действителното им потребление. С решението са отменени правилата, определящи формулата за изчисление на количеството топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация. В ТР № 2/27.06.2016 г. на ВАС е разяснено, че съдебното решение, с което се обявява нищожност или се отменя подзаконов нормативен акт, няма обратно действие, следователно методиката е приложима за процесния период, който е преди постановяване на цитираното решение.

Разпоредбата на чл. 17, ал. 2 ГПК е неприложима за нормативен акт, какъвто се явява горесцитираната Наредба. Затова и настоящата инстанция не се произнася по доводите, че същата е приета от некомпетентен орган.

В конкретния случай предмет на установяване са вземания за ТЕ за периода от м. 05.2018 г до м.04.2020 г.,следователно Методиката представлява приложим административен акт.

Доводите относно технически несъвършената инсталация и техническия начин на предоставяне на услугата не следва да бъдат обсъждани на първо място поради обстоятелствата, че за същите са необходими специални знания в областта на физиката, топлотехниката, хидроинженерната наука и т. н., арг. от чл. 195 ГПК. Именно за това пред РС-Б. е била допусната съдебно-техническа експертиза /СТЕ/, която дава отговор на въпроса дали според състоянието на системата, нормативната уредба и конкретните показатели за потребена топлоенергия, има реално доставена и потребена топлинна енергия в какъв размер. Отговорът на тези въпроси е положителен.

Правната регламентация на условията за издаване на дебитни и кредитни известия е уредена в чл. 115 ЗДДС, а именно: съгласно ал. (1) При изменение на данъчната основа на доставка или при развалянето на доставка, за която е издадена фактура, доставчикът е длъжен да издаде известие към фактурата.В ал.3 от същият член е посочено, че при увеличение на данъчната основа се издава дебитно известие, а при намаление на данъчната основа или при разваляне на доставки - кредитно известие.

По отношение на образуването на изравнителните сметки на потребителите на топлинна енергия от сгради - етажна собственост, реална оценка на дължимата сума за топлинна енергия на всеки потребител се прави от фирмата за дялово разпределение /трето лице помагач по делото/ в края на отоплителния сезон след отчет на уредите за дялово разпределение. Въз основа на извършените отчети фирмата за дялово разпределение изготвя изравнителни сметки за всички потребители в сградата, като преразпредели потребената от сградата - етажна собственост топлинна енергия през отчетния период при спазване изискванията на Наредба № 16-334. Изравнителните сметки (общи и индивидуални) представляват разлика между прогнозно начислените по фактури суми за отчетния период и стойността на действително потребената топлинна енергия /в този смисъл Решение № 5283 от 14.04.2011 г. по адм. д. № 10624 по описа за 2010 г. на ВАС на РБ, I-во отд./.

Доводите за допуснати нарушения на ЗДДС, в какъвто смисъл са и приложените към ОИМ писма на НАП до трети лица за настоящото производство, настоящият състав намира, че биха били относими в производство по ДОПК във връзка с определяне на данъчни задължения, респ. признаване или непризнаване на данъчен кредит, каквото настоящето производство безспорно не е.

Следва да се отбележи, че ответникът не спори, а и не се установява наследодателят му и длъжник К. Х. да е била регистрирана по ЗДДС, за да бъде издавана данъчна фактура, съобразно изискванията по ЗДДС.

Също така следва да се отбележим, че гражданите на страните членки на Европейския съюз освен права имат и задължения. Правоотношението по покупко-продажба на топлинна енергия е възмездно и по арг. от чл. 153, ал. 1 ЗЕ основното задължение на потребителите е да заплащат стойността на доставената им топлинна енергия.

Следователно в частта в която в полза на ищеца срещу ответника е признато вземане за главница, представляваща стойност на ТЕ, първоинстанционното решение е правилно и като такова ще следва да бъде потвърдено.

Относно претенцията за дялово разпределение:

Всички дейности и обществени отношения, свързани с доставката на топлинна енергия са регулирани от секторното законодателство в областта на енергетиката, което обуславя и особеностите на възникването и осъществяването на услугата по дялово разпределение на топлинната енергия.

Този вид договаряне е обусловен от характера на обществените отношения в определени сфери на пазара като доставка на електрическа и топлинна енергия, на вода и др.

От друга страна, съгласно чл. 186 ЗЗД разноските по договор за продажба са за сметка на купувача.

Дяловото разпределение на топлинна енергия /ТЕ/ се извършва възмездно от продавача по реда на чл. 61 и следващите от Наредбата за топлоснабдяването или чрез възлагане на търговец, избран от клиентите в СЕС- чл. 22, ал. 1 от ОУ.

Съгласно чл. 36, ал. 1 от ОУ купувачите заплащат стойността на услугата дялово разпределение. Същата клауза на ОУ сочи, че стойността се формира от цената за обслужване на партидата, включваща изготвяне на изравнителна сметка, както и цената за отчитане и обработка на данните на един уред за дялово разпределение и броя на уредите в имота на клиента.

В края на всеки отоплителен сезон се изготвят изравнителни сметки от търговеца, избран в СЕС, въз основа на отчитането и обслужването на партидата се издава фактура за предоставената услуга топлинно счетоводство.

По изложените мотиви се налага извод за неоснователност на възраженията на ответника за липса на основание за ангажиране на имуществената му отговорност относно стойността на извършената услуга дялово разпределение.

Решението и в тази му част е правилно и поради съвпадане на крайните изводи на двете съдебни инстанции ще следва да бъде потвърдено.

Относно иска с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД:

При неизпълнение на парично задължение, длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата съобразно разпоредбите на чл. 84, ал. 1 ЗЗД. В случая съобразно ОУ, действащи за процесния период, вземането е срочно и не е необходима покана.

Основателността на претендираните главници обуславят и основателността на акцесорните вземания за мораторната лихва, дължима за времето на забавата в размерите съгласно ССчЕ и присъдени с първоинстанционното решение.

Следователно и в тази си част първоинстанционното решение е правилно и като такова ще следва да бъде потвърдено.

Доколкото крайните изводи на настоящия въззивен състав съвпадат с тези, съдържащи се в мотивите на обжалваното решение, въззивната жалба се явява неоснователна, а решението на първата инстанция следва да се потвърди изцяло.

По отношение на разноските:

При този изход на делото на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 от ГПК право

на разноси във въззивното производство има единствено въззиваемият ,поради което на същия следва да бъдат присъдени разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лв.

Решението не подлежи на касационно обжалване съгласно разпоредбата на чл. 280, ал. 3, т. 1, предл. първо ГПК, тъй като цената на иска е под 5000 лева.

По изложените съображения, Видинският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №83 от 14.06.2023г. постановено по гр.д. №693/2021 год. по описа на Районен съд-Б.

ОСЪЖДА Д. Д. Х., с адрес: гр. С., ЕГН ***** ДА ЗАПЛАТИ на „Т. С.” ЕАД, ЕИК-...седалище и адрес на управление : гр. С..направените пред въззивната инстанция разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лв.

Решението не подлежи на касационно обжалване на основание чл. 280, ал. 3, т.1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____